neid, (kui temal isi kõik heaste läheb) et ei hooli oma õigest wennast, õest ja suguwõsast midagist, kes teda küll enne mitmetpidi aidanud on, ja noh — ega siis keegi ometi nii tänamata ei ole, et seda ära unustab. Aga ometige on see nõnda, et: „Mis täis kõht tühja kõhu waewast teab," ehk: „Teise hädа on puu külles!"

Et „teise hädа" tõeste „puu külles" on, panen ma ühe näituse siin ette. Asi on küll sellepärast wäga kurw, et see õede wahel sündinud on.

Kord elasiwad kaks õde. Üks neist oli rikas ja elas igapäew rõõmsaste ja suureste, ega mõtelnudgi, et temal ka üks waene õde, kellel wiis last oliwad ja pealegi lesk, kes oma lapsi toita ei jõuudnud. Tema enesel ei olnud mitte üht ainust last.

Kord läks waene õde oma rikka õe jurde ja palus temalt oma lastele näljakustutamiseks natukene leiba. Aga õe süda oli kiwikõwa ja jääkülm, tema ei annud midagist teisele, waid ütles: „Mull ei ole isigi midagist majas, mis ma weel sinule annan!" ja ajas teda kurja sõimusõnadega minema.

Kui tema mees, kes asjade tallituste pärast wälja oli rändanud, kodu tuli ja tükikese terwe leiwa külleşt maha lõikas, näitas tema silmist, kui oleks leib seest werine olewat; nõndasamuti ka naisele, kes seda nähes ära kohkus ja oma pattu mehele ülesse tunnistas. Mees oli aga teistmoodi südamega. Ta ruttas sedamaid waese õele abi wiima. Kui ta tuppa astus, leidis ta teda Jumalat palumast; kaks nooremat last oliwad temal käewarte peal ja kolm wanemat maas surnut!

Õemees pakkus temale nüid leiba ja muud toidust ja wabandas ennast, et ta kodus pole olnud ning nurises õe ihnuse ja halastamata südame üle, sest tema ei olewat midagist ära keelnud andmast. Siis jutustas ta temale oma nägemist, millepeale õde temale siis oma pattu ülesse tunnistanud ja tema nüid isi abi tooma tulla rutanud.

Õnnetu aga ütles: „Maapealist leiba ei ole meile enam tarwis! Kolm on Jumal juba